

ממקום שנגמר בשולו. כדגמת שלמות הפרי, שהוא גמר בשולו. וזהו שם אדני, גמר ושלמות שם יהיה, שהוא לחם הפנים. אדני הוא הפכשן שלו. שהיא כבושה תחת בעלה. ובגללה נאמר, (שמות ט) והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הפכשן. ולא כמו כבשן של אש הדיוט, אלא כמו כבשן שבו כובש רחמיו על עמו כאשר מתפללים ומבקשים בקשות, כן יכבשו רחמיה את פעסך. וכו', דברים הפכושים של הקדוש ברוך הוא, למה לך לחקר?

ובבבבב התורה יש סלת שנתן לו המלך לאותם שנאמר עליהם, כל ישראל בני מלכים. מאכל הצדיקים. ויש לחם של התורה שהוא פסלת לאותם עבדים ושפחות של בית המלך. ומשום זה במלכה נאמר, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזק לנצרתיה, שהם בעלי משנה. ומשום זה נאמר במאכל של המלך, ופשירית האיפה סלת, ודאי. וזו יו"ד מאדני, שהיא עשירית. וזה סלת של היכל המלך, ומשתפכת (של מאכל המלך נמצאת).

קום המנורה הקדושה, אפה ורבי אלעזר בנה, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתמן מתנה למלך, ולהקריב כל איברים, שהם ישראל, קרבנות להקדוש ברוך הוא, זה שנקרא נשמה של האיברים, שכינה הקדושה, אש של גבוה. שאחוז בעצים שנקראים עצי העולה, שהם עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שמתאחדת בהם התורה, שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כ"אש נאם יי.

ואשתלים. ובגין דא, אין בוצעין אלא מאתר דגמר בשולא. כגוונא דשלימו דפרי, איהו גמר בשולו. והאי איהו אדני, גמר ושלימו דיהודה, דאיהו לחם הפנים. אדני, כבשן דיליה. דאיהי כבושה תחות בעלה. ובגינה אתמר, (שמות ט) והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הפכשן. ולא ככבשן דאש דהדיוט, אלא ככבשן, דביה כבש רחמיו לעמיה, כד מצלין ובעון בעותין, כן יכבשו רחמיה את פעסך. וביה כבשי דרחמנא למה לך.

ובנהמא דאורייתא, אית סלת דיהב ליה מלפא, לאינון דאתמר עליהו, כל ישראל בני מלכים. מיכלא דצדיקאי. ואית נהמא דאורייתא, דאיהו פסולת, לאינון עבדין ושפחות, דבי מלפא. ובגין דא במטרונייתא אתמר (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזק לנצרתיה, דאינון מארי מתניתין. ובגין דא אתמר במיכלא דמלפא, ועשירית האיפה סלת ודאי, ודא יו"ד מן אדני, איהי עשירית. ודא סלת דהיכלא דמלפא אשפחת (ר"א דמיכלא דמלפא אשתכחת).

קום בוצינא קדישא, אנת ורבי אלעזר ברך, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתקנא דורונא למלפא, ולקרבא כל אברין, דאינון ישראל, קרבנין לקודשא בריהו הוא ההוא דאתקרי נשמה, לגבי אברים שכינתא קדישתא, אש של גבוה. דאחיד בעצים, דאתקריאו עצי העולה, דאינון עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש אתקריאו, אינון מארי תורה, דאתאחדת בהון אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כ"אש נאם יי.

ואתמר בה, עולה לי, קרבן לי, אשה לי, ואתמר את קרבני לחמי לאשי. והא כתיב דלית לקרבא

החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כ"אש נאם ה'.

ונאמר בה עלה לה, קרבן לה, אשה לה. ונאמר את קרבני לחמי לאשי. והרי כתוב שאין

קָרְבַּן אֶלֹא לִי, מֵאִי נִיהוּ, אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי. אֶלֹא אֲרַחֵא, דְּמֵאֵן דְּקָרִיב דִּירוּנָא, לְמַקְרַב לִיה לְמַלְפָּא, וּלְבַתֵּר אִיהוּ פְּלִיג לִיה, לְמֵאֵן דְּבַעֲי. אוּף הֵכִי יִשְׂרָאֵל, מְקָרִיבִין אוּרִייתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, (דף רנ"ג ע"א) דְּאִיהוּ לַחֲמוּ, וְאִיהוּ יִינוּ, וְאִיהוּ בְּשׂוּר דִּילִיָּה, וְאֶתְמַר בָּהּ, (בראשית ב) עֲצִים מִעֲצָמֵי וּבְשׂוּר מִבְּשָׂרֵי. בְּשׂוּר קָדֵשׁ, דְּאוּקְמוּהָ עֲלָהּ מֵאִרֵי מִתִּבְתָּאן, בְּבְשׂוּר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עֲסֻקִין.

קָרְשָׁא בְּרִיף הוּא מֵאִי עֵבִיד מֵהוּא דִּירוּנָא. לְמַלְפָּא דְּאֶכִיל עַל פְּתוּרָא. דְּקָרִיבִין עַל פְּתוּרִיה מִכָּל מִין וּמִין, סֵלֶת, וּבִינּוּנֵי, וּפְסוּלֶת. וְאִיהוּ פְּלִיג מִפְּתוּרִיה, לְכָל מֵאִרֵי סְעוּדָתָא, לְכָל חַד כְּדָקָא יָאוּת, עַל יְדֵי מְמַנְן דִּילִיָּה. וּמֵהוּא נִהְמָא, דְּאִיהוּ סֵלֶת, דְּמַלְפָּא אֶכִיל, אִיהוּ מְנִי לְמִיָּהב לְאִינוּן דְּרַחֲמִין גְּבִיָּה. הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב, אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי רִיחַ נִיחָחִי. דְּהִינּוּ (דברים יח) אִשִּׁי יִי וְנַחֲלָתוֹ יֹאכְלוּן (וְדָא הוּא תְּהוּא דְּאֶתְמַר בֵּיה (משלי ט) לָבוּ לַחֲמוּ בְּלַחֲמֵי וּשְׂתוּ בֵּין מִסְכְּתֵי.) הֵאִי אִיהוּ מִסְטָרָא דְּאִלְנָא דְּחִיָּי. אֶבֶל מִסְטָרָא דְּעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, מְנִי לְמִיָּהב בִּינּוּנֵי, לְמַלְאָכִים. וּפְסוּלֶת לְשִׁדִּין וּמִזִּיקִין, דְּאִינוּן מְשֻׁמְשִׁין לְסוּסוֹן וּלְפִרְשֵׁיין דְּמַלְפָּא.

וְאוּף הֵכִי דְּפִרְשִׁין דְּמַלְפָּא, הוּוּ מֵאִרֵי מִשְׁנָה, דְּאִינוּן כְּמַלְאָכִים. מְשֻׁמְשִׁין לוֹן שְׂדִים יְהוּדָאִי, דְּאִינוּן רְשִׁימִין בְּאוּת שְׂדֵי, (ס"א בְּאוּת י) וְאִית שְׂדִין וּמִזִּיקִין מִסְטָרָא דְּמִסְאָבוּ, דְּאֶתְקִרְאוּ שְׂדִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת. (קהלת ז) וְזֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים.

וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מֵאִרֵי מִתְנִיתִין, דְּאִינוּן ג' מִינִין מִינִיָּהוּ, חַד מִין דְּלֵהוֹן כְּמַלְאָכֵי הַשָּׁרַת. וּמִין תְּנַיִנָא, כְּבְנֵי אָדָם. וּמִין תְּלִיתָאִי, כְּבַעֲרִין. וְאִית בְּהוֹן חִפְיִמִין בְּאוּרִייתָא דְּכִתְבָּת וּדְבַעֲל פָּה. אֶתְקִרֵי יוֹסֵף שִׂידָא, עַל שֵׁם דְּאוּלִיד לִיה שְׂד. וְלֹא לְמַגְנָא אָמְרוּ מֵאִרֵי מִתְנִיתִין, אִם הֵרַב

לְהַקְרִיב קָרְבַּן אֶלֹא לְשֵׁם ה', מֵהוּ אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי? אֶלֹא הַדְּרָף, שְׂמֵי שְׂמַקְרִיב דִּירוּן לְהַקְרִיב אוּתוֹ לְמַלְךְ וְאַחַר כֵּף הוּא מַחֲלַק אוּתוֹ לְמֵי שְׂרוּצָה, אִף כֵּף יִשְׂרָאֵל מְקָרִיבִים תּוֹרָה לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא לַחֲמוּ, וְהוּא יִינוּ, וְהוּא בְּשׂוּר, וְנִיחָח בָּהּ (בראשית ב) עֲצִים מִעֲצָמֵי וּבְשׂוּר מִבְּשָׂרֵי. בְּשׂוּר קָדֵשׁ, שְׂפָרְשׁוּ עֲלֵיהָ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּבְשׂוּר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם אָנוּ עֲסוּקִים.

מָה עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוּתוֹ דִּירוּן? מְשַׁל לְמַלְךְ שְׂאֶכֶל עַל שְׁלַחֲוֹן, וּמְקָרִיבִים עַל שְׁלַחֲוֹנוֹ מִכָּל מִין וּמִין - סֵלֶת, וּבִינּוּנֵי, וּפְסוּלֶת. וְהוּא מַחֲלַק מְשֻׁלְחָנוֹ לְכָל בְּעֵלֵי הַסְּעוּדָה, לְכָל אֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי, עַל יְדֵי הַמְּמַנִּים שְׁלוֹ. וּמֵאוּתוֹ לַחֵם שֶׁהוּא סֵלֶת, שֶׁהַמְּלַךְ אוֹכֵל, הוּא מְצוּה לְתַת לְאֵלוֹ שְׂאֵהוּבִים אֶצְלוֹ. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב אֶת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי רִיחַ נִיחָחִי. כְּלוּמַר, (דברים יח) אִשִּׁי ה' וְנַחֲלָתוֹ יֹאכְלוּן (וְדָדוּ אוּתוֹ שְׂנֵאֲמַר בו (משלי ט) לָבוּ לַחֲמוּ בְּלַחֲמֵי וּשְׂתוּ בֵּין מִסְכְּתֵי) - זֶהוּ מְצַד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים. אֶבֶל מְצַד שֶׁל עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, מְצוּה לְתַת בִּינּוּנֵי לְמַלְאָכִים, וּפְסוּלֶת לְשִׁדִּים וּמִזִּיקִים, שֶׁהֵם מְשֻׁמְשִׁים לְסוּסִים וּלְפִרְשִׁים שֶׁל הַמְּלַךְ.

וְאַף כֵּף שְׂפָרְשֵׁי הַמְּלַךְ הִיוּ בְּעֵלֵי מִשְׁנָה, שֶׁהֵם כְּמַלְאָכִים - מְשֻׁמְשִׁים לָהֶם שְׂדִים יְהוּדִיִּים, שֶׁהֵם רְשׁוּמִים בְּאוּת שְׂדֵי (בְּאוּת י). וְיֵשׁ שְׂדִים וּמִזִּיקִים מְצַד הַטְּמֵאָה, שְׂנֵקִרְאִים שְׂדִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת. (קהלת ז) וְזֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים.

וּבְשׁוּם זֶה אָמְרוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁהֵם ג' מִינִים מֵהֶם: אֶחָד מִן כְּמַלְאָכֵי הַשָּׁרַת, וּמִין שְׂנֵי כְּבְנֵי אָדָם, וּמִין שְׂלִישֵׁי כְּבִהְמוֹת. וְיֵשׁ בָּהֶם חֲכָמִים בְּתוֹרָה שְׂבִכְתָּב וְשְׂבַעֲל פָּה. וְנִקְרָא יוֹסֵף הַשֵּׁד, עַל שֵׁם שֶׁהוּלִיד אוּתוֹ שְׂד. וְלֹא לְחַנָּם אָמְרוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, אִם הֵרַב דוּמָה לְמַלְאָךְ ה'